

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kovátsits László Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő neve, ügyintéző neve) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek a Sasvári Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő neve, ügyintéző neve) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen 12.386.535 forint tőke és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. december 9. napján kelt 31.G.41.000/2013/38. számú ítélete ellen az alperes által 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 285.000 (kétszáznyolcvanötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperes részére 2008-tól 2012-ig komplex szállítmányozási szolgáltatást végzett. 2008. október 14-én az alperes a felperes részére állandó vámkezelési megbízást adott. Az áruk szabad forgalomba bocsátása során a felperes az alperes közvetett vámjogi képviselőjeként járt el, ennek során a kiszabott vám- és áfaterheket a hatóságnak közvetlenül megfizette, majd ezeket utólagos elszámolás keretében az alperesre továbbhárította.

A felperes által az alperes részére végzett szabad forgalomba bocsátásokkal kapcsolatban a Nemzeti Adó és Vámhivatal 1. számú Repülőtéri Igazgatósága, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Vám- és Pénzügyőri Igazgatósága a közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. törvény (Vámtv.) alapján több utólagos ellenőrzést folytatott le, amelynek során 1.750.315 forint összegű vám, 10.571.394 forint összegű áfa és vám, valamint 64.826 forint összegű áfa megfizetésére kötelezte a felperest az adóhatóság.

A felperes a határozatok nagyobbik részével szemben jogorvoslással nem élt, a határozatok kisebbik részével szemben előterjesztett jogorvoslatok nem vezettek eredményre. A határozatokban szereplő összegeket a felperes az adóhatóság részére megfizette.

A felperes a fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban benyújtott keresetében az alperest 12.386.535 forint tőke, 1.750.315 forint után 2012. július 20-tól, 10.571.394 forint után 2012. július 29-től, 64.826 forint után 2012. szeptember 8-tól a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az áruk szabad forgalomba bocsátásakor az alperes megbízása alapján közvetett vámjogi képviselőként járt el, az utólagosan kiszabott vám- és áfatételek a helytelen besorolás hatósági korrekciója miatt merültek fel. Keresetének jogalapjaként először a Ptk. 514. § (1) bekezdésére és az 518. § (1) bekezdésére, majd a 2015. december 9-én tartott tárgyaláson a közvetett vámjogi képviseletre vonatkozó megbízásra hivatkozott.

Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő, figyelemmel arra, hogy a közvetett vámjogi képviseletre vonatkozó megbízási szerződés a szállítványozási szerződés keretében jött létre, és a szállítványozási szerződésre irányadó 1 éves határidőt a felperes elmulasztotta.

Érdemben a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerúságát, egyúttal arra hivatkozott, hogy a szállítványozási szerződés alapján valamennyi díjat és költséget megfizetett.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. december 9-én kelt 31.G.41.000/2013/38. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.358.971 forintot és ezen összegből 1.750.315 forintnak 2012. július 20-tól, 10.543.830 forintnak 2012. július 29-től, míg 64.826 forintnak 2012. szeptember 8-tól 2013. június 30-ig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű kamatát, míg 2015. július 1-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt mértékű kamatát, valamint 1.464.666 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolása szerint **D. B.-nak**, az alperes törvényes képviselőjének személyes előadása alapján megállapította, hogy az esetileg megállapodott díjak csak a fuvar költségeket és a felperesi szolgáltatások díját tartalmazták, a vám- és áfatételek azonban minden esetben utólag kerültek kiszámlázásra, illetve az alperes részére áthárításra. A termék áfájával kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az egy átfutó tétel, azt a felperes megfizette, majd visszaigényelte, így azt nem háritotta át, a fuvar díj áfájával kapcsolatban azonban úgy vélte, hogy valószínűleg azt az alperesre tovább számlázta. Egyértelműen úgy nyilatkozott azonban, hogy a vámtételek mindenkor utólag kerültek megfizetésre. A vámtételekkel történő utólagos elszámolást **T. M., B. B. és N. G.** felperesi alkalmazottak is megerősítették tanúvallomásukban. Mindezekre figyelemmel az alperes alaptalanul állította, hogy a keresettel érvényesített összegek is a peres felek közötti megállapodás értelmében a megtett ajánlat részét képezték.

Az alperes elévülési kifogására tekintettel az elsőfokú bíróság a peres felek közötti jogviszonyt minősítette. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a peres felek közötti alapjogviszony a szállítványozási szerződésen alapul. A Ptk. 514. § (1) bekezdésének rendelkezései alapján megállapította, hogy a szállítványozási szerződésen alapuló jogviszony keretében a szállítványozó kötelezettsége a fuvarszervezés, az ehhez szükséges szerződések megkötése és a küldemény továbbításával kapcsolatos teendők elvégzése. Az alperes kötelezettsége ezen jogviszony alapján a felperes által nyújtott szolgáltatás díjának megfizetése. A szállítványozási szerződésből eredő követelések a Ptk. 520. § (3) bekezdése alapján egy év alatt évülnek el. A felperes perbeli követelése azonban nem a neki járó díj alperes általi megfizetésére vonatkozó követelés, mivel az nem a felperes szállítványozási tevékenységéhez kapcsolódik.

A felperes által érvényesített összeg a felek között az alperes közvetett vámjogi képviseletének ellátására vonatkozó megbízási szerződésen alapuló igény, ahogy erre a felperes is utalt, és ahogy

ezt az elévülési kifogása körében az alperes maga is megjelölte, bár ennek az indokolásából kitűnően nem tulajdonított jelentőséget. A felperes a vám- és áfaösszegeket az eredeti vámeljárás során és az utólagosan kiszabott vám tekintetében arra tekintettel fizette meg az adóhatóságnak, mert a vámjogi képviselőre vonatkozó speciális előírások szerint ezen közterhek hatóság részére történő megfizetéséért az alperessel együtt a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló a Tanács 1992. október 12-i 2913/92/EGK rendelete (a továbbiakban: Vámkódex) alapján egyetemleges kötelezettsége, felelőssége áll fenn.

Az elsőfokú bíróság az alperes által a Vámkódex 201. cikk (2) bekezdésére való hivatkozására kifejtette, hogy ez a rendelkezés a vámtartozásra vonatkozó igény elévülésére vonatkozik, a vámtartozás címén fennálló igény azonban a vám fizetésére kötelezett személy és a vámhatóság közötti jogviszonyban áll fenn, kizárólag ebben a jogviszonyban értelmezhető. Az a körülmény, hogy a felperes az alperes helyett a vele a hatóság felé egyetemlegesen fennálló kötelezettségére tekintettel vám- és adótartozást fizetett meg, és ezen általa teljesített fizetést tovább kívánja hárítani az adott vám- és adótétel viselésére egyébként köteles alperesre, nem jelenti azt, hogy a felperes vámtartozás címén követelné ezt az összeget az alperestől.

A felperes követelése a kettejük közötti megbízási jogviszonyon alapul, ezért a követelés helyes jogcíme a felperesnél mint megbízottnál a közvetett vámjogi képviselő ellátásából ered, amelynek megtérítésére a Ptk. 479. § (1) és (3) bekezdése alapján jogosult. A felperes igénye a Ptk. 474. § (1) bekezdésén alapul, amely igényérvényesítéssel kapcsolatban speciális elévülési határidő nincs, erre az általános 5 éves elévülési határidő az irányadó. A felmerült költség megtérítésére vonatkozó igény esedékessé nyilván csak a költség felmerülésével válhat. Az alperes helyett megfizetett költség a felperes általi megfizetésével merült fel, ezért a felperes e tekintetben helyes hivatkozása szerint innentől számít a felperes igényérvényesítésére irányadó 5 éves elévülési határidő. A felperes igényét már annak felmerülését követő a 6. és a 7. hónapban fizetési meghagyás útján, majd a kötelezeti ellentmondást követően bírósági úton érvényesítette. Az alperes elévülési kifogását mindezekre tekintettel alaptalannak találta és a követelést érdemben vizsgálta.

A felperes által csatolt határozatokból megállapítható, hogy azok vámtartozás, illetve olyan áfatartozás tekintetében kerültek kiszabásra, amely áfatartozás az alperes által importált termékek áfáját tartalmazta. A csatolt határozatok által hivatkozott adójogszabály szerint a vizsgálat tárgyát képező fuvardíj összeg a termék általános forgalmi adójának alapját növeli. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel nem találta alaposnak az alperes azon hivatkozását, hogy ez a fuvar költség áfája, ezért annak megfizetését a felperes nem jogosult az alperesre áthárítani. Alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az alperes azon védekezését is, hogy a felperesnek felróható eljárására tekintettel kerültek kiszabásra az utólagos vámeljárás keretében meghatározott összegek. A határozatában szereplő összegek nem szankciós jelleggel, hanem az eredetileg tévesen megjelölt vámtarifaszámokkal, illetve tévesen megjelölt fuvar költségekre tekintettel különbözetként jelentkező összegek megállapítására korlátozódott. A vámhatározatokban korrigálták a korábbi „tévedést” és a helyes adatoknak megfelelően kiszabandó közterhek miatt adódó különbözet utólagos megfizetésére köteleznek. Mindezek miatt a felperes tévedésével összefüggésbe legfeljebb az hozható, hogy nem az eredeti időpontban, hanem egy későbbi időpontban kellett a különbözetet megfizetni. Ezek az alperest terhelik, a felperes ezeket csak a Vámkódex előírásaira figyelemmel fizette meg a vámhatóságnak. A felperes jogosult volt ezen összegeket továbbhárítani az alperesre, az alperes pedig köteles ezeket az összegeket a felperesnek megfizetni, mivel ezek az összegek a peres felek közötti közvetett vámjogi képviselő ellátására irányuló megbízási szerződés alapján felperes által megfizetett összegek, amelyek alperes általi megtérítésére a felperes a Ptk. 479. § (3) bekezdése alapján jogosult.

Az elsőfokú bíróság osztotta a felperes álláspontját a nála alperesi vám- és áfatartozással kapcsolatban felmerült költségek szükségessége és hasznossága tekintetében. A kereset elbírálása szempontjából irreleváns az az alperesi hivatkozás, hogy a felperesnek felróható, hogy ezen

összegek tekintetében nem kezdeményezett jogorvoslati eljárást. Amennyiben a határozatok kritika nélküli elfogadásával vagy azok esetlegesen nem megfelelő határidőben történő alperessel való közlésével kapcsolatban mulasztás terhelné a felperest, az ezzel összefüggő alperesi igény kártérítés címén lenne a felperessel szemben beszámítási kifogás vagy viszontkereset útján érvényesíthető. Ilyen igényt azonban az alperes nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

A peres felek egyezően adták elő, hogy közöttük speciális komplex szállítmányozási szerződés jött létre, ezen speciális szállítmányozási szerződés alapján a felperes vállalta az alperes közvetett vámjogi képviselését. A képviselő nem a felek közötti további különálló megbízási szerződésen alapul, hanem a felperes azt kifejezetten a szállítmányozási szerződés alapján látta el. A 2008. október 14-én kelt irat nem megbízási, hanem egyoldalú meghatalmazásnak minősül, mivel az kizárólag az alperes egyoldalú nyilatkozata a felperes felé annak érdekében, hogy a felperes a vámhatóság előtt képviselhesse az alperest. Mindezekre tekintettel tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az érvényesített igény a közvetett vámjogi képviselő ellátására vonatkozó megbízási szerződésen alapul, és hogy a követelés helyes jogcíme a felperesnél mint megbízottnál az ügy ellátásával felmerült költség. Ezt támasztja alá az is, hogy maga a felperes a keresetét a Ptk. szállítmányozási szerződésre vonatkozó rendelkezéseire alapította. A közvetett vámügyi képviselő helyes jogi minősítése kapcsán hivatkozott a Vámkódex I. Cím 2. fejezet 1. szakasz 5. cikk (1) bekezdésére.

A bírósági gyakorlat a Vámkódex által nevesített közvetett vámjogi képviselőt speciális szállítmányozási szerződésnek minősíti, figyelemmel arra, hogy a közvetett képviselő - a szállítmányozási szerződésre vonatkozó Ptk. 514. § (1) bekezdésével összhangban - szintén valamely küldemény továbbításához szükséges teendőket köteles a saját nevében és megbízója számlájára elvégezni.

Mindezek alapján a felek között kizárólag szállítmányozási szerződés jött létre, amelynek alapján a felperes ellátta az alperes közvetett vámképviselését is. A felperes a kereseti kérelmét a szállítmányozási szerződésre alapította, az alperes ezt a jogviszonyt soha nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-át sértette meg, amikor a perbeli jogviszonyt megbízásnak minősítette. A felek közötti szállítmányozási jogviszonyra tekintettel a Ptk. 520. § (3) bekezdésében meghatározott speciális 1 éves elévülési határidő az irányadó. Az adóhatóság utólagos ellenőrzésével érintett árukra vonatkozó importtevékenység során a küldemények felperes részéről történő kiszolgáltatása 2011. október 6-án lezárult, ezért az elévülési idő is legkésőbb ekkor elkezdődött. Az elévülési határidő az utólagosan meghozott határozatok meghozataláig nyugodott. Az utólagos adóhatósági ellenőrzés során hozott határozatok közül a legutolsó 2012. augusztus 21-én kelt, ezért a felperes számára a legkedvezőbb számítás szerint is az elévülés nyugvása ezen a napon megszűnt. A perrel érintett esetben az 1 éves elévülési idő 2012. október 6. napjával járta le, az elévülés nyugvására tekintettel a perbeli követelés elévülése legkésőbb 2012. november 21-én bekövetkezett, azaz a felperes az igényét eddig az időpontig érvényesíthette volna. A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét azonban 2013. február 7-én nyújtotta be, amikor a követelése már elévült.

Amennyiben a felperesi követelés nem évült el, úgy azt állította, hogy a szerződésben foglalt kötelezettségének eleget tett. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben tévesen hivatkozott arra, hogy a felperes az utóbb felmerült közterheket jogosan hárította át az alperesre. Az ezzel kapcsolatos álláspontját a 2015. szeptember 11-én kelt előkészítő iratban részletesen kifejtette, azonban az elsőfokú bíróság ítélete erre vonatkozó indokolást nem tartalmaz, az ezzel kapcsolatos

tanúvallomások értékelését elmulasztotta, ennek indokát nem adta. A vámtarifaszám téves megadása és így az utólag felmerült költség a felperes súlyos gondatlan, azaz felróható magatartásának következménye, ezért az utólagosan elrendelt vámfizetési kötelezettség nem vonható az alperest terhelő szerződésbeli kötelezettség körébe. A felperestől mint vámjogi képviselőtől elvárható lett volna a vámtarifaszámok helyes meghatározása, valamint az alperes által szolgáltatott adatok és esetleges javaslatok ellenőrzése. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a Vámtv. 67. § (1) bekezdésére. Előadta, hogy a perbeli jogviszonyban a vámügyintézés körében az alperes mint laikus, a felperes mint szakértő vett részt. Az alperes kifejezetten a felperes rutinjára és szakértelmére figyelemmel kívánta közvetett vámjogi képviseletre vonatkozó szolgáltatását igénybe venni, és vállalta az ezzel járó többlet díjfizetést. A felperes közvetett vámjogi képviselőként járt el, a vámáru nyilatkozatot a saját nevében volt köteles benyújtani. A vámfizetési kötelezettség a felperest és az alperest egyetemlegesen terhelte, ennek megfelelően a tarifaszámok helyességéről a felperes mint szakértő köteles lett volna kétséget kizáróan meggyőződni. Ezzel kapcsolatban hivatkozott a Vámkódex III. Cím 2. fejezet 42. és a Vámkódex végrehajtásáról szóló 2454/93/EGK rendelet 187.a. cikkére. A fentiek figyelembevételével a vámjogszabályok kimerítően tartalmazzák azokat a szabályokat, amelyek figyelembevételével kell eljárnia egy felelős vámjogi képviselőnek. A közvetett vámjogi képviselet lényegesen magasabb felelősséget ró a vámjogi képviselőre, mint a közvetlen. A vámjogi képviselő a vámjogszabályok alapján eldöntheti, hogy vállalja-e egy adott ügyben a közvetett vámjogi képviseletet, vagy a számára biztonságosabb, egyszerűbb, közvetlen vámjogi képviseletet vállal, vagy egyáltalán nem vállalja az ügyet.

A vámjogszabályok alkalmazása során három alapvető kérdésben kell a vám-árunyilatkozat benyújtójának tisztába lennie:

- mi az adott termék vámértéke,
- mi a származása és
- mi az adott termék vámtarifaszáma.

A Vámkódex IV. Cím 2. fejezet 1. szakasz 59-61. cikke alapján írásbeli vám-árunyilatkozatot kell a képviselőnek benyújtania. Egy adott termék tekintetében minden felelősséget a vám-árunyilatkozat benyújtójának kell vállalnia, neki kell meggyőződnie arról, hogy egy adott termék tekintetében minden releváns adat a rendelkezésre áll, és az az adat megbízható. Amennyiben nem tudja eldönteni, hogy milyen vámtarifaszámot alkalmazzon, akkor a vámhatóságtól kötelező érvényű tarifális felvilágosítást kérhet vagy indítványozhatja az ügyfelének, hogy kérje meg.

A perbeli esetben a vám-árunyilatkozatokat a közvetett vámjogi képviselő állította ki, írta alá és nyújtotta be a vámhatósághoz. Az alperes legfeljebb csak javaslatot tehet a tarifaszámokra, azonban azok végleges megadása a felperes kötelessége volt, ő vállalt erre kötelezettséget, ezért a tarifaszámok beszerzése és ellenőrzése az ő érdekkörébe tartozott. Amennyiben az alperes által tett javaslatok utasításnak minősülnek, úgy a felperes megszegte a Ptk. 515. §-a szerinti kötelezettségét. Az a tény, hogy a vámhatóság a vámtarifaszámot meg tudta állapítani, azt támasztja alá, hogy annak tisztázása a felperestől mint kifejezetten erre vonatkozó szakértelemmel rendelkező vámügynökségtől is elvárható lett volna. Önmagában az a körülmény, hogy a tarifaszám megállapítása esetleg hosszadalmas, összetett vizsgálatot igényel, nem zárja ki a felperes erre vonatkozó kötelezettségét.

Az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtette, azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta értékelni, hogy a felek közötti megállapodás értelmében az áfa az alperes mint megbízó felé történő kiszámlázásra soha nem került sor, mivel azt a felperes mint közvetett vámjogi képviselő megfizette, majd saját nevében visszaigényelte az adóhatóságtól. Erre figyelemmel az alperes az adóhatóság által utólag kiszabott áfa megfizetésére nem kötelezhető, mivel azt a felperes maga jogosult visszaigényelni az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVIII. törvény 129. §-a szerint. Ezzel kapcsolatban csak másodlagosan hivatkozott arra, hogy amennyiben a fuvar költség mint áfa alapot növelő tényező tévesen lett megállapítva, az egyértelműen a fuvarozást végző

felperes felelősségi körébe tartozik. Mindezek alapján az alperest áfa fizetési kötelezettség nem terheli, a felperes 2013. március 25-én kelt keresetlevelében a 2. és 3. számú táblázataiban szereplő határozatok szerinti áfaösszegek alperesre történő áthárítása eleve kizárt. Mindezekon túlmenően a felperes a kereseti kérelmét nem az általa helytelenül bevallott fuvar költség után történt pótlólagos áfafizetésre alapozta, hanem a helytelen vámtarifaszámok megadására. A felperes az általa kiállított számlákat nem vette figyelembe a vám-árunyilatkozat benyújtása során, és elmulasztotta megfellebbezni a kérdéses határozatokat. Ezt utóbbi eljárása alapelvi szinten sérti a Pp. 4. § (4) bekezdését.

Hangsúlyozta, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban erre irányuló többszöri felhívás ellenére nem bizonyította, hogy az általa igényelt vámot és áfát ténylegesen megfizette az adóhatóság részére. Változatlan az a jogi álláspontja, hogy önmagában az átutalási megbízás nem alkalmas a tényleges teljesítés minden kétséget kizáró bizonyítására.

Ezen túlmenően hatásköri kifogást terjesztett elő, mert a nemzetközi szállítmányozási szerződés tartozik törvényszéki hatáskörbe, míg a megbízási szerződés az értékhatára tekintettel járásbíró (kerületi bíróság) hatáskörébe tartozik. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el jogszerűen, ha hatásköre hiányának Pp. 28. §-a szerinti hivatalbóli észlelését követően az ügyet áttette volna a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező kerületi bíróságra. Ennek alátámasztásaként hivatkozott a BH1998. 488 számú eseti döntésre. Az elsőfokú bíróság az áttételt elmulasztotta, ezzel olyan súlyos eljárási szabálysértést követett el, ami a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezési ok.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmével az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes per költségben marasztalását kérte.

Előadta, hogy az alperes a fellebbezésében vele egyezően rögzítette, hogy a peres felek között egy speciális, komplex, vámképviselettel vegyes szállítmányozási szerződés jött létre. Ezzel kapcsolatban továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felek között létrejött komplex szállítmányozási szerződéshez kapcsolódóan, annak részeként jött létre a közvetett vámképviseletre vonatkozó megbízás. Az állandó vámkezelési megbízás mind címében, mind tartalmában a szállítmányozáshoz szorosan kötődő vámkezelésre vonatkozó megbízásnak minősül, amely az alperes részére végzett egyes szállítmányozásokhoz kötődött, azokat kiegészítette.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemtől nem tért el, így nem követett el jogszabálysértést, amikor a felek nyilatkozatai és a tanúvallomások alapján azt állapította meg, hogy az általa érvényesített összeg az alperes közvetett vámjogi képviselőjének ellátására vonatkozó megbízási szerződésen alapuló igény, figyelemmel a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5.a. pontjára.

Továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy az elévülési kifogás a határozatok alapján felmerült költségigény tekintetében megalapozatlan, mert egy követelés elévülése a követelés esedékessé válásával - jelen esetben a 2012 júliusában kelt vámhatózatok megszületésével - kezdődik meg, továbbá a jelen esetben nem egy, hanem öt éves elévülési határidővel kell számolni.

Álláspontja szerint az alperes törvényes képviselője meghallgatásakor elismerte, hogy a felek közötti jogviszonyból eredően az adóhatóság határozata alapján utólagosan felmerült különbözet megfizetése az alperes kötelezettsége volt. Hangsúlyozta, hogy az utólagosan felmerült vám-, illetve áfatételek megfizetésének kötelezettsége mindenképpen az alperest terhelte volna akkor is, ha az általa előadottak szerint már eleve más vámtarifa számon tarifáltatta volna a termékeket, mivel a vám és áfa nem a felperesi szerződésszegés következtében, hanem azért merült fel, mert a hatályos jogszabályok ezen közterhek megfizetését előírják.

Az utólagos vizsgálatok során kirótt áfát megfizette, azonban azt nem igényelte vissza, erre nem volt lehetősége. Ennek pedig az az oka, hogy utólagos eljárásban az import áfa visszaigénylésére nincs lehetőség, mert az csak alapeljárás keretében lehetséges. A perbeli összegek visszaigénylésére vonatkozóan az alperes konkrét tényállítást nem tett.

A perbeli összegek megfizetését átutalási megbízások becsatolásával igazolta, ugyanakkor kérte az elsőfokú bíróságot, hogy amennyiben ezt nem tartaná elegendőnek, keresse meg az adóhatóságot nyilatkozattételre.

A felperes egy olyan üzleti tranzakció teljesítésében vett részt, amely egymással összefüggő, több tevékenységből - így a közvetett vámképviseletből is - állt, mivel ezen felperesi szolgáltatásból eredő eljárása nélkül az általa szállítmányozott áru szabad forgalomba történő bocsátása nem valósulhatott volna meg. A közvetett vámképviselet ellátása szoros kapcsolatban áll a felek közötti nemzetközi szállítmányozási szerződéssel, attól élesen nem különíthető el, ezért a Pp. 23. § (1) bekezdésének d) pontja alapján a kereset elbírálása a törvényszék hatáskörébe tartozik, amire tekintettel az alperes hatásköri kifogása megalapozatlan.

Az alperes az ellenkérelemre tett észrevételében előadta, hogy a felperes továbbra is fenntartja és ez az alperes álláspontja is, hogy a kereseti követelése az alperessel kötött szállítmányozási szerződés részét képező szolgáltatáson, azaz a közvetett vámjogi képviseleten alapul. Kiemelte, hogy a vámfizetési kötelezettséget nem az utólagos határozatok írták elő, hanem a vámjogszabályok, ezért az elévülési kifogással kapcsolatos okfejtését változatlanul fenntartotta.

A felperes által becsatolt igazolások csak azt bizonyítják, hogy a bankja felé e körben megbízást adott, azt semmiképpen sem, hogy valóban volt ennyi fedezete azon a bankszámlán, illetve hogy a bankja ténylegesen is teljesítette-e a megbízását a megadott bankszámlája terhére. A felperes ezt könnyen igazolhatta volna, pl. egy bankszámlatörténet bemutatásával, de ennek nem tett eleget az alperes vitatása ellenére sem.

Álláspontja szerint a felperes a hibás teljesítésével összefüggő többletkiadásait kívánja áthárítani az alperesre. A felperesnek a vám eljárás lefolytatásának indítványozása során azt a vámtarifaszámot kellett volna alkalmaznia, amelyet az utólagos ellenőrzés során megállapítottak. A helyes vámtarifaszámot a vámáru nyilatkozatot benyújtó személynek kell meghatároznia, aki saját nevében nyújt be vámáru nyilatkozatot, aki a perbeli esetben a felperes volt.

Véleménye szerint az általa hivatkozott tanúvallomások a védekezését támasztják alá.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelése során érdemben helyes döntést hozott.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a peres felek közötti jogviszonyt helyesen minősítette.

A Ptk. 514. § (1) bekezdése szerint szállítványozási szerződés alapján a szállítványozó köteles valamely küldemény továbbításához szükséges fuvarozási és egyéb szerződéseket a saját nevében és megbízója számlájára megkötni, valamint a küldemény továbbításával kapcsolatos egyéb teendőket elvégezni, a megbízó pedig köteles az ezért járó díjat megfizetni.

A fentiekre tekintettel a felek megállapodásától függ, hogy a szállítványozási szerződés keretében a szállítványozó milyen szolgáltatást végez a megbízó részére. A perbeli esetben ennek keretében vállalta a felperes mint szállítványozó többek között azt, hogy az alperes által megrendelt és behozott áruk tekintetében a vámhatóságnál közvetett képviselőként eljár. Ezen tevékenysége ellentételezéseként külön díjat, ún. vámkezelési díjat is kapott, ami a szállítványozási díj részét képezte és ezt **D. B.**, az alperes ügyvezetője a meghallgatásakor maga is megerősítette.

D. B., alperesi ügyvezető, a meghallgatásakor előadta, hogy minden esetben a fuvarozás megkezdését megelőzően esetileg kaptak árajánlatot. Az áru ...országra történő behozatalával kapcsolatban felmerülő vámtételek nem képezték részét az árajánlatnak, a vámtételek mindig az áru beérkezését követően kerültek a részükre kiszámlázásra. Mindez azt támasztja alá, hogy a felek között nem csak egy komplex szállítmányozási szerződés jött létre, hanem egy olyan összetett jogviszony is, amelyben elkülönül a felperes szállítmányozási tevékenysége és az azért járó szállítmányozási díj, valamint a vámjogi képviselő ellátására vonatkozó megbízás és az azzal kapcsolatos utólagos elszámolás. **D. B.**, alperesi ügyvezető, az elsőfokú eljárásban a meghallgatásakor elmondta, hogy a felperes részére történő kifizetések rendszerint úgy történtek, hogy mindig kaptak a felperestől egy gyűjtőelszámolást, ami tartalmazott minden egyes felmerülő díjat, költséget, és ezekhez kapcsolódóan kiállított számlát. A vámhatározatokat az elszámolás és a számlák mellékleteként kapták meg. Mindez pedig azt támasztja alá, hogy a felperes az alperessel kötött közvetett vámjogi képviselő ellátására vonatkozó megbízási szerződés alapján járt el a vámhatóságnál, ahogy azt az elsőfokú bíróság maga is helyesen állapította meg. A felperes a másodfokú eljárásban is hangsúlyozta, de az elsőfokú eljárás irataiból is egyértelműen megállapítható, hogy az igényét nem a szállítmányozási szerződés alapján járó szállítmányozási díjra, hanem a közvetett vámjogi képviselő ellátása körében utólagos elszámolást követő, a határozatokban szereplő vámtételek kifizetésére alapította. Az alperes az elsőfokú eljárásban maga sem vitatta, hogy a vámtételeket a vámhatározatok alapján a felperes fizette ki, és azzal utólag számoltak el. Erdemi védekezése arra irányult, hogy a felperesnek róható fel a nem megfelelő vámtarifaszám megadása, és így az utólagosan kiszabott vám- és áfatételek határozatokban történő meghatározása, amelyeket a felperesi felróható magatartás miatt nem kell megfizetnie. Az alperes az ezzel kapcsolatos kártérítésre alapított beszámítási kifogását a Pp. 147/A. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn túl terjesztette elő, ezért azt az elsőfokú bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Kártérítési igény hiányában azonban a felperesi magatartás esetleges jogellenessége nem vizsgálható, az a jelen eljárás tárgyát nem képezheti.

A felperes helyesen hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében ezzel kapcsolatban arra, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 215. §-át, a kereseti kérelemhez kötöttség elvét, mert a bíróság a fél kérelmének helyt adhat akkor is, ha a fél által előadott tények a kérelmet más jogcímen megalapozzák [2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5/a. pont]. A PK véleményhez fűzött indokolás szerint a kereset alapját azok a tények alkotják, amelyekből a felperes a jogát származtatja. A kereset alapját tevő tények összessége alkotja a kereseti tényállást. A kereset tárgya a keresettel érvényesített követelés vagy más jog. A kereset tárgya olyan vitás jogviszony is lehet, amelynek elbírálása a polgári perben kérhető, illetve amelynek bírósági védelmét a felperes kéri. A kereset tartalma a bíróság döntésére irányuló határozott kérelem. A Pp. 121. § (1) bekezdésének e) pontja szerint a keresetlevélben fel kell tüntetni a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmet. A Pp. 3. §-ának (2) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A polgári perben a bíróság a kereseti tényállásban előadottakhoz, valamint a kereset tárgyához, tehát a fél által érvényesíteni kívánt joghoz is általában kötve van. A Pp. 121. § (1) bekezdésének c) pontja értelmében az érvényesített jogot kell a keresetlevélben megjelölni, nem pedig a konkrét jogcímet. A kereseti kérelemhez kötöttség nem jelenti azt, hogy a bíróság a fél által tévesen megjelölt jogcímmel kötve lenne. Ha a fél által előadott tények a keresetet más jogcímen megalapozzák, a bíróság a jogviszonyt a jogszabályoknak megfelelően minősítheti.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes által előadott tények alapján maga is minősíthette megbízási szerződésnek a felek közötti megállapodást, ugyanakkor a felperes a 2015. december 9-én tartott utolsó tárgyaláson maga is a keresetlevélből eltérően a közvetlen vámjogi képviselőre vonatkozó megbízásra alapította az igényét.

Alaptalan az alperes elévülési kifogása is. A Ptk. 520. § (3) bekezdése valóban speciális, 1 éves, elévülési határidőt állapít meg a szállítmányozási szerződések alapján támasztható igényekkel kapcsolatban, azonban a felperes igénye nem a szállítványozási szerződésen, hanem az azzal szorosan összefüggő megbízási szerződésen alapul, amire a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott általános (5 év) elévülési határidőt kell alkalmazni. Azt az alperes maga sem vitatta, hogy a felperes az igényét az 5 éves elévülési határidőn belül terjesztette elő.

A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. Ebből következően egyetértett a Fővárosi Ítéltábla a felperesnek és az elsőfokú bíróságnak azon álláspontjával, hogy a vámhatározatokban megjelölt összeg annak felmerülésével, azaz a határozatok meghozatalával vált esedékessé, így a 2012 júliusában hozott határozatokat követően a 2013. február 19-én és a 2013. február 26-án benyújtott fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmeket a felperes az elévülési időn belül nyújtotta be.

Az alperesnek a fellebbezésben előterjesztett hatásköri kifogása is alaptalan.

A Pp. 23. § (1) bekezdésének d) pontja szerint a törvényszék hatáskörébe tartoznak a nemzetközi árufuvarozási vagy szállítványozási szerződéssel kapcsolatos perek.

A felperes a keresetét, annak módosítására tekintettel nem nemzetközi szállítványozási szerződésre alapította, hanem az azzal kapcsolatban, annak elválaszthatatlan részét képező megbízási szerződésre. A felek közötti komplex jogviszonyra tekintettel a perbeli jogvita elbírálása szállítványozási szerződéssel kapcsolatos pernek minősül, ezért az a törvényszék hatáskörébe tartozik. Erre tekintettel nincs helye az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének a hatáskör hiányának megállapítása miatt.

Az alperes által a fellebbezésében hivatkozott eseti döntés jelen ügyben nem alkalmazható, mert a keresetlevél áttételére a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz azért került sor, mivel a felperes munkahelyi viszonyból származó igényt támasztott az alperessel szemben. Abban az ügyben a perindítási határidő is vitás volt, ezért szerepel az az eseti döntés kiemelt részében, hogy hatáskör hiányának megállapítása esetén a bíróság intézkedési joga csak arra terjed ki, hogy elrendelje az iratok áttételét a hatáskörrel rendelkező bírósághoz.

Az alperesnek nincs kártérítésen alapuló beszámítási kifogása vagy viszontkeresete, ezért a felperes felelősségét - mint ahogy arra a Fővárosi Ítéltábla a fentiekben már rámutatott - nem kellett vizsgálni az elsőfokú bíróságnak sem. Erre tekintettel az alperes által a fellebbezésben hivatkozott tanúvallomások irrelevánsak, azokat az elsőfokú bíróságnak sem kellett értékelnie.

Az alperes a 32. sorszámú előkészítő iratában terjesztette elő azon védekezését, hogy áfa fizetési kötelezettség nem terheli, amit a 36. sorszámú előkészítő iratában is megerősített. Erre tekintettel mindkét előkészítő iratban a fellebbezésével egyezően állította, hogy a felperes keresetlevelének a 2. és a 3. számú táblázataiban szereplő határozatok szerinti áfa összegek alperesre történő áthárítása eleve kizárt.

A Pp. 139. §-a szerint az ellenkérelemben elő kell adni a felperes keresetével szembeni védekezés alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait. Az érdemi védekezést tartalmazó ellenkérelemnek tehát egyértelmű, részletes tényeloadást kell tartalmaznia arra nézve, hogy az alperes a felperesi követelést vagy annak pontosan meghatározott mely részeit mennyiben és milyen okból vitatja, a követelésből mennyit és mit tart elfogadhatónak, illetve nem elfogadhatónak, és mindehhez azt is

szükséges megjelölnie, hogy az ellenkérelem milyen tényeken, a hivatkozott tények milyen bizonyítékon alapulnak. Csak az ilyen tartalmú ellenkérelem, pontosan meghatározott védekezés szolgálhat további esetleges bizonyítás alapjául, ugyanis az ellenkérelemben előterjesztett védekezés szabja meg a további bizonyítás körét.

A bíróság az érdemi ellenkérelem előterjesztése után tudja megállapítani a bizonyítandó tényeket, és csak azután tud a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelő, a jogvita elbírálásához szükséges tájékoztatást adni, mivel a jogvita eldöntése érdekében a kereset és az ellenkérelem alátámasztására előadott tényeket annak a félnek kell bizonyítania, aki arra hivatkozik, különösen, ha azt ellenfelük kétségbe vonja.

Az alperes az elsőfokú eljárásban a fentieknek megfelelő, azösszegekre is kiterjedő konkrét ellenkérelmet nem terjesztett elő, és a fellebbezése sem tartalmazott olyan kérelmet, amely az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására irányult volna, pontosan meghatározva, hogy mely összegekre kéri leszállítani az elsőfokú bíróság által megítélt felperesi követelést. Mindezek hiányában az alperesnek az ezzel kapcsolatos ellenkérelmét sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nem lehet elbírálni.

Az alperes a felperes teljesítésével kapcsolatban nem az okiratok valódiságát vitatta, hanem annak tényleges megtörténtét, azaz azt, hogy a felperes a vámhatóság részére a határozatban megjelölt összegeket kifizette. A Fővárosi Ítéltábla az iratokból megállapította, hogy a felperes az egyes kifizetések igazolásaként nem átutalási megbízást csatolt, hanem az ... által kimenő forint átutalásokra vonatkozó tranzakció igazolást. Ezen szerepel többek között a könyvelés dátuma, a tranzakció azonosító, továbbá a terhelésnél a terhelendő számla, az összeg és az értéknapi megjelölésre került. Mindez a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint egyértelműen bizonyítja azt, hogy a felperes a határozatokban szereplő összegeket a vámhatóságnak megfizette.

Ezen túlmenően az alperes a fellebbezésében maga is úgy nyilatkozott, hogy egyetemlegesen kötelezett a felperessel a vámtartozás megfizetésére, amit a Vámkódex VII. cikk 2. fejezetének 201. cikk (3) bekezdése, továbbá a 213. cikke is alátámaszt, mert egyetemleges felelősséget állapít meg, ezért amennyiben a felperes nem fizette volna meg a határozatokban szereplő összegeket a vámhatóságnak, úgy azt nyilvánvalóan az alperessel szemben érvényesítette volna a vámhatóság. Az alperes azonban arra nem hivatkozott, hogy a felperes fizetésének a hiányában a vámhatóság vele szemben érvényesítette a perbeli követeléseket és azokból bármit kifizetett volna. Mindez közvetett módon ugyancsak a felperes fizetését bizonyítja.

Az elsőfokú bíróság a fenti kifejtettek szerint eljárása során eljárási szabálysértést nem követett el, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésére nincs ok.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperes részére a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Budapest, 2016. június 1.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s.k.

előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő